

Josep, P. professor universitari

1. Breu descripció del context que emmarca el cas

És dimarts, dia 12 de febrer de 2009, 11.00h.

Estem a Tarragona, en una aula universitària amb uns 50 alumnes de 2n curs d'estudis de Grau de Magisteri d'Educació Primària. Estic fent classe de l'assignatura *Bases psicopedagògiques de l'aprenentatge*. Disposem de dues hores de classe, de 10 a 12h. Per al tema tractat havíem pactat prèviament que per poder realitzar unes pràctiques de simulació, mig grup s'acabaria a les 11 i la resta es quedarien per a les pràctiques. El següent dia de classe de l'assignatura faríem el mateix amb l'altre mig grup perquè totes poguessin fer les seves pràctiques.

Falta molt poc per a les 11.00h. i d'acabar la 1ª hora de classe, moment en què mig grup podria marxar i l'altre mig havia de quedar l'aula per a les pràctiques.

2. Reconstrucció completa escrita de la situació viscuda (cas pràctic)

Estava explicant una lectura sobre Vigotsky de certa complexitat, però vaig comprovar que anava escàs de temps per exposar amb la profunditat que requeria. Vaig seguir explicant sense dir res als alumnes però em vaig anar adonant que es produïa un soroll creixent de carpetes que es tancaven i un cert enrenou de veus en to baix que em assenyalaven que ja havia consumit el temps previst i per tant ells (la meitat) es preparaven per anar-se'n de classe.

Vaig tenir una clara sensació de perdre el "control", no em sentien en un tema tan important. Aquestes situacions no són habituals en les meves classes ni amb els meus alumnes. Em vaig anar alterant interiorment i de sobte interrompre la meva explicació i els vaig dir en to sonor: "Un moment!, Aquest tema és molt important i em prendré una mica més de temps. De tota manera, qui prefereixi anar-se'n pot fer-ho, però no es ho aconsello".

3. Reflexió individual (PRI)

• Coneixement en l'acció i detonant:

Vaig tenir la sensació que el que explicava només era important per a mi. M'obligaven a acabar la 1ª hora de classe pressionant i creant un ambient incòmode per poder explicar: soroll de carpetes, manca de silenci perquè em donés adonar que era hora d'acabar, dispersió general.

• Reflexió en plena acció: Havia de aturar la "fuga" dels alumnes i havia de trobar la manera de fer-ho. No vull imposar de manera autoritària ni els vull obligar ja que reconec que estem fora d'hora però considero que el tema mereix una excepció i també han d'aprendre a ser flexibles en alguna ocasió, com jo ho sóc sovint amb ells. A més la seva manera de procedir és poc educada ja que en altres ocasions jo he

demostrat ser amable i atent amb ells/es pensant en el seu bé. Penso que a més d'aprendre pedagogia han d'aprendre a tenir un major domini sobre ells mateixos.

• Reflexió sobre la reflexió en l'acció. Després d'analitzar el que va passar la conclusió de la meua reflexió individual és:

1. Preveure més temps per exposar aquest tema. Planificar millor el temps.
2. Com és una lectura important no repetir el desencert de deixar per al final d'una classe i treballar amb ells al principi.

4. Reflexió grupal o compartida (PRG). Interacció i contrast

Aportacions dels amb 7 professors/es companys/es realitzada aquesta setmana a la sessió de Pràctica Reflexiva:

L.D. No vas voler mostrar autoritari però vas utilitzar de forma vetllada, potser, una amenaça. Certament els autoritzes a sortir de l'aula amb llibertat però els condicions dient-los que no ho aconsellava. Com poden interpretar aquestes paraules teus alumnes? Realment els has donat llibertat de triar? ¿Les condicions la seva llibertat d'alguna manera?

P.J "No l'hi aconsello" expressa de marxar pot tenir conseqüències per a ells però no els dius exactament quins. Les teves paraules, Josep, òbviament van ser formalment educades però infonen certa por a haver de pagar les conseqüències d'anar-se'n d'alguna manera, potser conseqüències acadèmiques?

D.S. Jo penso Josep que fins i tot algun alumne pugui pensar que com represàlia siguis capaç de preguntar precisament Vigotski en l'examen de la teva assignatura per sancionar.

M.R. Podria ser, Josep, que sense adonar-te utilitzessis la por dels alumnes al desconegut per retenir? Tots et coneixen bé i saben que tu tens molt bon tracte amb ells i tens fama de ser atenta amb ells, alhora que responsable en el teu treball docent i que ets lleial i compleixes sempre la paraula donada.

A.G. Amb aquest incident penses que si els alumnes van decidir quedar-se a l'aula, després de la teva advertència i confrontació, van posar la seva atenció en les teves explicacions finals sobre Vigotski? I em plantejo que potser es van quedar físicament però la situació i tensió generada impedir que estiguessin relaxats per aprendre aquest tema al que tu concedia gran importància. Pot ser?

F.K. Josep, tu volies que aprenguessin l'important, però les circumstàncies et van portar al contrari. La teva prioritat quant hi va haver el conflicte, va canviar inconscientment, potser, va passar per davant l'afany de recuperar la teva autoritat a classe més que el fet que aprenguessin. Jo penso, Josep, que ells, sense ser conscients van provocar un canvi en les teves prioritats: l'important per a tu era que aprenguessin i no obstant això es va imposar un altre objectiu no acadèmic: mantenir el teu el control i l'autoritat a l'aula. Pot ser, Josep, que el teu inconscient et bufés a cau d'orella "els he de demostrar que aquí mano jo", que l'autoritat formal s'imposés a l'autoritat moral a la teva actuació. No sé si em hauré expressat bé, però jo posant-me en el teu lloc crec que m'hagués passat això fàcilment ja que en el meu subconscient el professor ha de tenir sempre domini i control de l'aula.